

akarja csupán a dicsőség virágaival színe-
sebbé tenni... az író, aki szerelemről ír,
hiszi, hogy találódnak kíváncsiak az ő sze-
relmére... az élet legfeltűnőbb megnyilvánu-
lásában a halálban, a szerelemre emlékezik
a haldokló... a gyilkos, aki ölt, hogy pénzt
vihessen szeretőjéhez az akasztófa alatt nem
a haláltól remeg, hiszen éreznie kell, mi az
az örökkévaló nemlétezéshez képest, ha akár
száz évet élne is, de fáj neki itthagyni a
legfőbb földi jót, a szerelme... ő, mert a
szerelem az élet, minden egyéb amit teszünk
közeledés a szerelemhez, szenvedéseink ha-
tárkövek a hozzája vezető uton... és aki
nem szeretett... (Szünet.)

Higgye el Terka... maga előkészült csupán
az életre... nézze, fanítom, küldöm, menjen
és éljen is ezután, könnyörgöm... válasszon
férfit magának és szeresse őt... hagyjon itt
engemet... magát az élet várja, imádni fog-
ják, istenem!...

Az ASSZONY: ... de ... én ...

A FÉRFI: Nem tudja... nem tudhatja még...
bocsásson meg akkor nekem... a vétkemnek
később... amikor kivirágozik számára az
élet... aki imádom magát, aki csókolni fogom
a lábnyomát... hiszem, a bocsánata tisztára
mos...

Az ASSZONY (elfehéredetten, zavartan): ... de,
tulajdonképpen én kell a bocsánatát kérjem...
lássa, eddig soha... most bevallhatom...
én... én megcsaltam magát... nekem szere-
tőm volt...

A FÉRFI (rettenetes fájdalommal): Szere-
tője?...

Az ASSZONY (sajnálja, hogy beszélt, tépelődik
magában, azután): ... igen, szerettem, három
napra rá, hogy maga elvett...

A FÉRFI (mint aki nem érti): De, hiszen...
ez... ez...

Az ASSZONY (nem szólva, de úgy érzi, hogy
tréfa ez, ha beszél és szeretne közben kacagni is,
meg sajnálja is kicsit a férfit): És maga hitte,
hogy én szerető nélkül?...

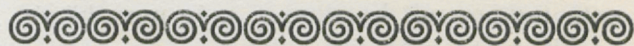
(A férfi furcsán csodálkozik maga elé. Úgy érzi,
most valami szokatlan dolog történik, talán játék
az egész, színész ő, akinek ezt a szerepet el
kellett játszani és most a végére ért; ismét az az
érzése jön, hogy minden, ami körülötte van és ő

721

maga is összébb kicsinyedik, az asszony, aki előtt
áll akkora, mint egy dió, a szoba is alig arasznyi
és kacag azon, hogy az nagyszerű volna, ha ő itt
összetörne most mindent, az asszonyt is és karja
ütésre emelkedik. Ez rá néz fekete szemének szűrő
tekintetével, akkor a férfi gyöngének érzi magát,
arca nevetésre rándul. Körülnéz a szobában, most
óriási nagyra tud mindent, kacag, odamegy az
íróasztalhoz, tollát végével a tintába mártja és
hahotázva közeledik az asszonyhoz.)

A FÉRFI: Nagyszerű... én bajuszt fogok
neked festeni... te ki méssz?... miért
méssz ki?... akkor a földre festek bajuszt
és lesz egy bajusz... két bajusz (leül a
földre)... sok bajusz...

(Az asszony csendesesen beteszi az ajtót és el-
indul kint a lépcsőkön.)

Májusi est.

Irta: László István.

Mély tükrök, esti délibábok
Állják körül útam a parkba —
S egy édes-titku otthon, álom
Meghíttén, váratlan fogad ma.

Mint színház-foyer némaságán,
A tükrök mélyén egy világ van.
Asszonyok titkos karcsusága
Kristályos meg-megvillanásban.

Panorámás kép. Est a parkon
Rózsásan tiszta csend a kerten.
Felém jön egy lányismerősöm —
Álom, mindjobban érzi lelkem.

Most oly közel. Keblén virágok,
Nyaka csupaszon, habfehéren.
A vágy, szerelem titka fénylik
Titkosan, tisztán a szemébe.

722